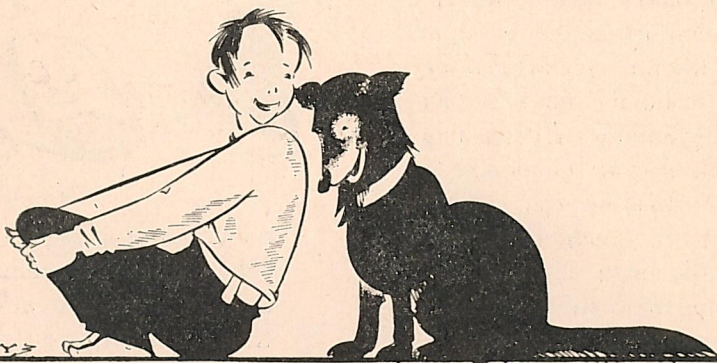

си отваряше пжть съ тояжката. Далече по срѣдата се чу неговия бодъръ гласъ:

— Пусни ме де, капино! Бабата ще каже, че и сърдцето знае старостъ, ако се забавя още.

— Фр-р-р, фр-р-р, фр-р-р . . . Отлегъха, изплашени отъ гласа му, птици.

Йорданъ Ковачевъ.

Лудорикъ на Чорлавия Крачуланъ

II.

Въ кжци два пжти го биха и го цѣлия измиха.

Крачуланчо пакъ не хае и каквото той си знае.

Тръгне вечеръ безъ да пита

и се шура изъ върбака,

а дома го майка чака

на софрата съ прѣсна пита.

Той се скита край блатата

и потъна чакъ до гуша

на блатата въвъ тревата,

пѣсни жабешки да слуша.

Салъ умътъ му погледнете

и самички помислете —

сладкия си сънь да хаби

зарадъ глупавитъ жаби!

И когато самъ пждаря

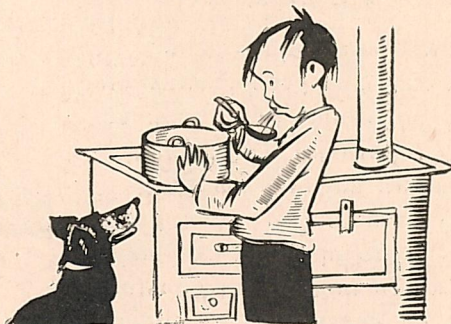
въвъ тревата го набара,

Крачуланъ се ококори

и се чуди и говори:

Крачулане, Крачулане,

отъ тебъ човѣкъ не ще стане.

Той дома си се завръща

и полека, съсъ прѣстици

почва тихо да обръща

всички тенджури, паници,